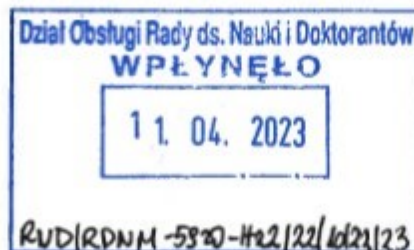

dr hab. n. med., prof. UJK
Waldemar Broła
Zakład Neurologii, Collegium Medicum
Uniwersytet Jana Kochanowskiego
al. IX Wieków Kielc 19A
25-317 Kielce

Kielce, 11 kwietnia 2023

OCENA

całokształtu dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego oraz cyklu jednotematycznych publikacji p.t. „Fotowrażliwość w badaniach eeg u dzieci i młodzieży – ocena zmian ilościowych i jakościowych oraz ocena skuteczności metod eliminacji fotowrażliwości” w postępowaniu habilitacyjnym dr n. med. Jolanty Strzeleckiej.

Podstawa formalna recenzji

Niniejsza recenzja wykonana została na podstawie Uchwały Nr 124/2023 Rady Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego z dnia 15 lutego 2023 w sprawie powołania składu Komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauki medyczne **dr n. med. Jolanty Strzeleckiej**. Recenzja została opracowana w oparciu o dostarczone dokumenty:

- rozwój kariery naukowej i zawodowej Kandydatki zawarte w Autoreferacie;
- osiągnięcia naukowo-badawcze w obszarze nauk medycznych przedstawione w dostarczonych materiałach jako najważniejsze osiągnięcia naukowe;
- zgromadzony, całkowity dorobek naukowy w postaci wszystkich publikacji, których wykaz zawarty został w nadesłanej dokumentacji.

1. Informacje podstawowe o kandydatce

Dr n. med. Jolanta Strzelecka jest absolwentką Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Białymstoku (obecnie Uniwersytet Medyczny w Białymstoku); dyplom lekarza uży-

skąła w 1985 roku. W roku 1992 uzyskała I stopień specjalizacji w zakresie pediatrii, a w roku 1996 tytuł specjalisty w dziedzinie neurologii dziecięcej. Na podstawie rozprawy pt. „Porównanie skuteczności leczenia wigabatryny i karbamazepiny u pacjentów wieku rozwojowego z nowo rozpoznaną padaczką” Kandydatka w 2002 roku uzyskała stopień doktora nauk medycznych. Praca została wykonana pod kierunkiem prof. dr hab. Wojciecha Sobańca. W roku 2012 Kandydatka otrzymała licencję Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Neurofizjologicznego w zakresie wykonywania i interpretacji badań EEG. Dr n. med. Jolanta Strzelecka w 1989 roku rozpoczęła pracę zawodową w Dziecięcym Szpitalu Klinicznym w Białymstoku, gdzie pracowała do roku 2002. Przez 3 miesiące w 2002 roku pracowała jako starszy asystent w Instytucie Matki i Dziecka Pracowni Neurofizjologii i Zaburzeń Snu, a potem objęła stanowisko ordynatora Oddziału Neurologii w Szpitalu Dziecięcym w Dziekanowie Leśnym, które sprawowała do roku 2006. W latach 2006 - 2007 była zastępcą dyrektora ds. medycznych w SZPZOZ im. J. Bogdanowicza w Warszawie. W latach 2007 - 2015 piastowała stanowisko ordynatora Pododdziału Neurologii Dziecięcej w SZPZOZ im. J. Bogdanowicza w Warszawie, natomiast w latach 2015 - 2022 była zastępcą Kierownika Kliniki w Klinice Neurologii i Pediatrii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. W latach 2015 - 2019 zatrudniona była jako asystent a potem adiunkt w Klinice Neurologii Dziecięcej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Od 2020 roku jest Koordynatorem Zespołu Pracowni EEG w DSK UCK WUM.

2. Ocena dorobku naukowego

Dorobek naukowy dr n. med. Jolanty Strzeleckiej obejmuje 26 publikacji, w tym 15 opublikowanych w czasopismach z IF. Kandydatka jest pierwszym autorem w 8 pracach naukowych. Wśród wymienionych w analizie bibliometrycznej publikacji znajduje się 10 prac oryginalnych, 4 opisy przypadków i 12 prac poglądowych. Kandydatka jest również autorem głównym lub współautorem rozdziałów w 6 podręcznikach oraz 2 prac popularno-naukowych. Dorobek naukowy uzupełnia 5 komunikatów naukowych, w tym 3 z konferencji międzynarodowych. Łączna punktacja Impact Factor całego dorobku zgodnie z rokiem opublikowania oceniona została na 43,629 oraz 1197 punktów MNiSW/MEiN. Cały dorobek publikacyjny wyszczególniony w analizie bibliometrycznej został zgromadzony po uzyskaniu stopnia doktora.

Liczba cytowań wg bazy SCOPUS bez autocytowań z dn. 03.08.2022 – 68, z autocytowaniami – 72. Liczba cytowań wg bazy Web of Science bez autocytowań z dn. 03.08.2022 – 64, z autocytowaniami – 67.

Indeks Hirscha: wg bazy SCOPUS z dn. 03.08.2022 – 4; wg bazy Web of Science z dn. 03.08.2022 – 5

3. Ocena cyklu publikacji będących podstawą do wnioskowania o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego

Do oceny przedłożono cykl 6 prac stanowiący osiągnięcie naukowe pod tytułem „Fotowrażliwość w badaniach eeg u dzieci i młodzieży – ocena zmian ilościowych i jakościowych oraz ocena skuteczności metod eliminacji fotowrażliwości” o sumarycznym współczynniku oddziaływania IF = 12,838; liczba punktów MNiSW/MEiN: 385 wg punktacji wykazu czasopism sporządzonego zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b Ustawy. Wszystkie prace stanowiące osiągnięcie naukowe są przypisane do dziedziny nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscypliny nauki medyczne. W skład cyklu prac wchodzi następujące publikacje:

1. **Strzelecka Jolanta**, Skadorwa Tymon, Barbara Kuszczak-Bohl. Efektywność próby fotostymulacji w aktywacji zmian o charakterze napadowym w zapisie EEG u dzieci w zależności od widma częstotliwości bodźca świetlnego - doniesienie wstępne. Przegl Lek 2015; 72(11), 620 -621
Punktacja MNiSW 10 (praca oryginalna)
2. **Strzelecka Jolanta**, Skadorwa Tymon. Zjawisko fotowrażliwości u dzieci i młodzieży z napięciowymi bólami głowy - jego objawy i sposoby zapobiegania. Doświadczenia własne. Pediatr Pol 2016; 91(3), 240-245.
Punktacja MNiSW 15 (praca oryginalna).
3. Skadorwa Tymon, **Strzelecka Jolanta**. Patterns of intrahemispheric propagation in pediatric photoparoxysmal response. Seizure 2017; 51, 107-113.
Impact Factor: 2.838; punktacja MNiSW: 20 (praca oryginalna).
4. Skadorwa Tymon, **Strzelecka Jolanta**. Symmetry and interhemispheric propagation of paediatric photoparoxysmal response. Neurologia i Neurochirurgia Polska 2020; 54(2), 193-199.

Impact Factor: 1.621; punktacja MNiSW: 100 (praca oryginalna).

5. **Strzelecka Jolanta**, Skadorwa Tymon, Jóźwiak Sergiusz. The quantitative effect of blue lenses on pediatric photoparoxysmal response - An electroencephalographic cohort study. *Seizure* 2021; 93, 1-7.

Impact Factor: 3.414; punktacja MNiSW: 100 (praca oryginalna).

6. **Strzelecka Jolanta**, Skadorwa Tymon, Mazurkiewicz Dariusz, Gąsior Jakub S., Jóźwiak Sergiusz. Photo-dependent Reflex Seizures - a Scoping Review with Proposal of Classification. *J Clin Med* 2022 Jun 29;11(13):3766.

Impact Factor: 4.964; punktacja MNiSW: 140 (praca poglądowa).

W wymienionych powyżej publikacjach, które ukazały się w latach 2015 – 2022 Kandydatka była pierwszym autorem (4 prace) lub drugim autorem (2 prace).

Tematem przewodnim cyklu prac była analiza wpływu fotowrażliwości na zapis eeg u dzieci i młodzieży oraz identyfikacja czynników eliminujących fotowrażliwość. Głównym celem prac była jakościowa i ilościowa ocena wyładowań rejestrowanych podczas fotostymulacji w czasie wykonywania standardowego badania EEG.

Celem pierwszej pracy była ocena skuteczności soczewek z filtrem niebieskim (Z1), pochłaniających światło czerwone, u dzieci z nadwrażliwością na światło. Analizowano zapisy EEG 61 pacjentów w wieku 5-18 lat wykonywane z powodu napadu padaczkowego (49%) oraz innych przyczyn (51%), najczęściej - napięciowych bólów głowy. Fotostymulacja wykonywana była przed próbą hiperwentylacji. Po zarejestrowaniu fotowrażliwości w trakcie tego samego badania zakładano dzieciom okulary z filtrem Z1 i ponownie wykonywano stymulację lampą błyskową. Pozytywną odpowiedź na soczewki Z1 i eliminację fotowrażliwości zaobserwowano w 66% przypadków, w tym u 18 dzieci z rozpoznaniem padaczki (60%) i 22 pacjentów z bólami głowy (71%). Autorzy sformułowali wniosek, że stosowanie soczewek z filtrem niebieskim może wspomóc leczenie padaczki i zmniejszać bóle głowy u dzieci z nadwrażliwością na światło.

W drugiej pracy autorzy ocenili wpływ fotostymulacji na aktywację zmian o charakterze napadowym w zapisach EEG u dzieci i młodzieży diagnozowanych z powodu napięciowych bólów głowy oraz wpływ działania okularów z soczewkami o typie Z1 na redukcję stopnia fotowrażliwości. Analizowano zapisy EEG u 51 pacjentów z napięciowym bólem głowy w

wieku 5–18 lat. Po zarejestrowaniu fotowrażliwości zakładano pacjentom w trakcie tego samego badania okulary z filtrem Z1 i ponownie wykonano stymulację lampą błyskową o typowych częstotliwościach. W większości przypadków obserwowano redukcję lub całkowite ustąpienie zmian w EEG. Autorzy wysnuli wniosek, że zastosowanie soczewek z filtrem Z1 pozwala wyeliminować lub zredukować fotowrażliwość u niemal 80% pacjentów pediatrycznych z napięciowymi bólami głowy.

W kolejnej publikacji Kandydatka skoncentrowała się na ilościowej ocenie zjawiska fotowrażliwości. Założeniem badania była ilościowa analiza reakcji fotonapadowej (PPR) w oparciu o obiektywne parametry, takie jak amplituda wyładowań oraz koherencja wewnątrzpółkulowa oraz międzypółkulowa. Celem tego badania było określenie możliwych wzorców propagacji PPR u dzieci z FW z zastosowaniem obiektywnej i powtarzalnej metody. W badaniu analizowano wyniki 89 pacjentów obu płci, w wieku 5–18 lat, z padaczką i bez, u których reakcja PPR została wywołana przez FS podczas standardowej procedury EEG. Przeanalizowano rozkład amplitudy i wewnątrzpółkulowe wskaźniki koherencji, które w każdym przypadku ujawniły unikalny wzór propagacji PPR. Na podstawie analizy ilościowej EEG wyznaczone zostały 2 szlaki rozprzestrzeniania się bodźca - boczny i przyśrodkowy. Każdy pacjent charakteryzował się specyficznym wzorcem propagacji PPR. Wśród badanych pacjentów ścieżka boczna (potyliczno-skroniowa-czołowa) została znaleziona w 52% przypadkach, w pozostałych przypadkach obserwowano ścieżkę przyśrodkową. 55% badanych osób wykazywało symetryczne wzorce. Obustronny wzorzec dominował we wszystkich grupach wiekowych oraz we wszystkich grupach z padaczką i bez padaczki. Głównym wnioskiem z badania było stwierdzenie, że symetryczne wzorce występują głównie u osób bez padaczki z FW klas I, II i III, natomiast w IV klasie FS symetrię zaobserwowano w grupie z padaczką. Im starsza była badana grupa, tym częściej obserwowano symetryczne wzorce. Może to odzwierciedlać stopień dojrzewania zapisu EEG.

W publikacji nr 4 Autorka kontynuuje badania nad neurofizjologicznymi mechanizmami nadwrażliwości na światło. Dotychczasowe obserwacje koncentrowały się na ocenie propagacji wyładowań w kierunku płatów czołowych wzdłuż ścieżek wewnątrz jednej półkuli. Celem badania było określenie, czy odpowiedź na fotostymulację jest ilościowo porównywalna w obu półkulach mózgowych i czy istnieją znaczące różnice w wartościach koherencji międzypółkulowej, które mogą wskazywać na ułatwioną propagację między półkulami u

światłoczułych dzieci. Analiza została przeprowadzona przez porównanie amplitudy EEG i spójności międzypółkulowej u 100 osób bez padaczki obu płci, w wieku 5–18 lat, z IV stopniem FS (grupa PPR) i bez FS (grupa kontrolna). Autorzy wykazali, że rozkład wartości amplitud pomiędzy półkulami był porównywalny w obu grupach, ale istotnie różnił się między grupą PPR a grupą kontrolną. Poszczególne tory propagacji wykazały symetrię półkulową. Wartości koherencji międzypółkulowej były istotnie wyższe w okolicy potylicznej, skroniowej i czołowej u dzieci z FS. Badanie to dostarczyło obiektywnych dowodów na symetrię międzypółkulową u dzieci fotorażliwych z reakcją fotonapadową, która prowadzi do pojawienia się napadów uogólnionych.

W kolejne pracy Kandydatka analizuje możliwości wyeliminowania nieprawidłowej odpowiedzi na stymulację świetlną u pacjentów poprzez zastosowanie soczewek, które blokują długość fali świetlnej odpowiadającej za fotorażliwość. Celem badania była ocena wpływu soczewek Z1 (w odcieniu koloru niebieskiego, pochłaniających światło czerwone i tłumiących światłoczułość) na hamowanie fotorażliwości u pacjentów w wieku 5-18 lat z padaczką i bez padaczki. Wpływ soczewek Z1 na hamowanie reakcji fotonapadowej (PPR) określono przez bezpośrednie porównanie maksymalnych wartości wyładowań u każdego pacjenta bez soczewek Z1 i z soczewkami Z1, uzyskując wskaźnik ogólnej poprawy (IOI). Wskaźnik ten w całej kohorcie wynosił $66,1 \pm 2,5\%$ ($P < 0.01$). Nie stwierdzono istotnych różnic w IOI między lewą i prawą półkulą, między grupami wiekowymi oraz między grupami z padaczką i bez padaczki, pomimo pewnej zmienności jakościowej. Autorzy wywnioskowali, że stosowanie soczewek Z1 u większości badanych spowodowało zanik reakcji fotonapadowej, jednak istnieje pewna grupa badanych, u których nie obserwowano tego efektu.

W publikacji zamykającej cykl dokonano przeglądu piśmiennictwa na temat odruchowych napadów padaczkowych prowokowanych przez różne pochodzenie źródła światła. Dokonano podziału na dwie główne grupy oraz wyróżniono podgrupy: 1. Napady prowokowane światłem (samoindukowane, wywołane wzorcem, wywołane telewizją, wywołane grami komputerowymi); 2. Napady prowokowane brakiem światła, czyli ciemnością (Fixation-off, Scotosensitive epilepsy). Autorka skonstatowała, że w padaczce fotogennej, gdzie reakcja fotonapadowa jest cechą wspólną, istnieją różnice w przyczynach napadów. Istotne jest odróżnienie napadów padaczkowych związanych z FW od napadów padaczkowych w określonych zespołach padaczkowych.

Cykl sześciu publikacji zaprezentowany jako osiągnięcie habilitacyjne w pełni obrazuje doskonałe opanowanie przez Habilitantkę warsztatu metodologicznego, naukowego i klinicznego dotyczącego padaczki, zapisu EEG i fotowrażliwości. Na podstawie przeprowadzonych badań Kandydatka sformułowała 10 wniosków. Za najważniejsze osiągnięcie przedstawionych prac uważam doniesienia dotyczące oceny skuteczności metod eliminacji fotowrażliwości u dzieci i młodzieży z padaczką i napięciowymi bólami głowy. Habilitantka podkreśla, że fotowrażliwość jest najsilniej wyrażona w wieku 5–15 lat, czyli okresie największego narażenia na bodźce z otaczającego środowiska, związanego z powszechnym dostępem do elektroniki emitującej światło (gry komputerowe, wyświetlacze smartfonów, telewizja). Narażenie na tego typu fotostymulację może powodować bóle głowy lub prowokować napad padaczkowy. Dlatego istotne jest wykonanie fotostymulacji w każdym badaniu EEG. Analiza ilościowa odpowiedzi fotonapadowej pozwoliła wyznaczyć szlaki przewodzenia bodźca świetlnego, które zmieniają się w zależności od wieku, co może świadczyć o dojrzewaniu układu nerwowego. W świetle nowych odkryć genetyki można przypuszczać, że fotowrażliwość jest cechą indywidualną, niezależną od padaczki, a wzorzec rozprzestrzeniania się wyładowania jest podobny u osób zdrowych, chorujących na padaczkę czy z bólami głowy. Zastosowanie okularów z niebieskim filtrem Z1 w celu eliminacji lub przynajmniej zmniejszenia reakcji fotonapadowej było skuteczne w większości przypadków. Habilitantka proponuje wyposażenia pracowni EEG w okulary z filtrem Z1. Natychmiastowa reakcja osoby wykonującej badanie EEG, polegająca na powtórnym wykonaniu fotostymulacji w przypadku obserwowanej reakcji fotonapadowej, może być bardzo pomocna w dalszym postępowaniu terapeutycznym. U 60-70% pacjentów z FW obserwowana jest skuteczność po zastosowaniu filtrów Z1. Wydaje się, że ma to realny wpływ na poprawę samopoczucia i jakości życia osób z padaczką czy napięciowymi bólami głowy.

Podsumowując można z pełnym przekonaniem stwierdzić, że zaprezentowany cykl prac w pełni wyczerpuje wymagania art. 2019 ust. 1, pkt 2b Ustawy, które dotyczą osiągnięcia habilitacyjnego.

4. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Padaczka, a zwłaszcza problem fotowrażliwości w badaniach EEG u dzieci i młodzieży jest zdecydowanie najważniejszym obszarem aktywności Habilitantki i większość jej dorobku

naukowego dotyczy tego zagadnienia. W wielu podejmowanych tematach badawczych Habilitantka osiągnęła znaczące i interesujące dla innych badaczy wyniki, które stanowią dobry punkt wyjścia do podejmowania nowych projektów badawczych nawiązujących do wcześniejszych wyników.

Istotne problemy, również związane z padaczką, poruszane są m. in. w cyklu prac poświęconym lekom przeciwpadaczkowym. Habilitantka jest głównym autorem lub współautorem 10 publikacji poświęconej właściwościom, mechanizmom działania, interakcjom oraz farmakokinetyce karbamazepiny, wigabatryny, kwasu walproinowego, porównania skuteczności karbamazepiny i wigabatryny, zastosowania lidokainy we wlewie ciągłym u pacjentów z napadami padaczkowymi gromadnymi, u których wyczerpano wszystkie możliwe formy opowania napadów.

Kolejny cykl 6 prac poświęcony jest zagadnieniom elektroencefalografii w drgawkach gorączkowych, u dzieci ze spektrum autyzmu, padaczce w stwardnieniu guzowatym czy biomarkerom epileptogenezy.

Niezmiernie ciekawym kierunkiem badań habilitantki jest cykl prac poświęcony terroryzmowi i jego zagrożeniom obejmujących kobiety w ciąży oraz cykl prac poświęconych przemocy seksualnej - doświadczenie w tej dziedzinie kandydatka zdobywała podczas współpracy z Fundacją MEDERI oraz Fundacją Dzieci Niczyje.

5. Ocena dorobku dydaktycznego, popularyzującego naukę i organizacyjnego

Dr n. med. Jolanta Strzelecka od roku 2016 prowadzi zajęcia dydaktyczne w zakresie pediatrii i neurologii (seminaria, wykłady, ćwiczenia) dla III roku kierunku lekarsko-dentystycznego na Warszawskim Uniwersytecie Medycznym.

Od roku 2016 prowadzi również wykłady na kursach podyplomowych, kursach współorganizowanych przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego (CMKP) dla neurologów dziecięcych, lekarzy rodzinnych i pediatrów.

Prezentowała swoje doniesienia na posiedzeniach Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Neurologii Dziecięcej, Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Okulistycznego oraz na zjazdach krajowych Polskiego Towarzystwa Neurologii Dziecięcej. W 2004 roku prowadziła cykliczne wykłady na Wydziale Rehabilitacji AWF w Warszawie

Osiągnięcia popularyzujące naukę

Dr n. med. Jolanta Strzelecka aktywnie współpracowała ze stowarzyszeniem Chorych na Padaczkę i Stowarzyszeniem Chorych na Stwardnienie Guzowate. Uczestniczyła w letnich turnusach wyjazdowych pacjentów z padaczką i propagowała zasady postępowania u chorych z padaczką oraz zasady zdrowego życia. Prowadziła szkolenia z zakresu pierwszej pomocy podczas napadów padaczkowych dla nauczycieli 2020r. Kandydatka współpracowała z Zarządem Stowarzyszenia Chorych na Stwardnienie Guzowate w zakresie poprawy stanu zdrowia i jakości życia dzieci chorych na stwardnienie guzowate. Uczestniczyła w spotkaniach członków Towarzystwa w Polsce i USA. Brała udział w audycjach radiowych i telewizyjnych o tematyce medycznej.

Osiągnięcia organizacyjne

W latach 2004 - 2005 była organizatorem, współtwórcą i współwykonawcą Programu Terapeutycznego dla Dzieci w Wiek Szkolnym z Objawami Psychosomatycznymi Uwarunkowanymi Wpływem Środowiska (Realizacja Programu odbyła się na terenie Szpitala Dziecięcego w Dziekanowie Leśnym).

Od roku 2011 aktywnie współpracuje z ośrodkiem zagranicznym St. Mark's Place Institute for Mental Health w Nowym Jorku. Współpraca międzyośrodkowa zaowocowała 8 publikacjami pełnotekstowymi i 2 doniesieniami zjazdowymi.

Brała udział w 2-ch projektach badawczych:

- Projekt EPIMARKER: „Zastosowanie nowych metod rozpoznawania i leczenia padaczki oraz zaburzeń neurorozwojowych u dzieci w oparciu o model kliniczny i komórkowy padaczki zależnej od szlaku mTOR (kod projektu NCBR168) 09.2017- 03.2023.
- Projekt VIRAP: Randomizowane badanie kontrolowane placebo, prowadzone metodą podwójnie ślepej i podwójnie pozorowanej próby, oceniające skuteczność, tolerancję i bezpieczeństwo leczenia wigabatryną w stosunku do leczenia rapamycyną jako terapii zapobiegawczej u niemowląt ze stwardnieniem guzowatym” (kod projektu ABM 10- Agencja Badań Medycznych) - od 2021 – badanie trwa.

Habilitantka jest czynnym członkiem Polskiego Towarzystwa Neurologów Dziecięcych i Polskiego Towarzystwa Neurofizjologii Dziecięcej. Od 2011 roku jest przewodniczącą Polskiego Towarzystwa Neurologów Dziecięcych Oddziału Warszawskiego (obecnie 2-ga kaden-

cja). W latach 2015-2019 była członkiem Zarządu Polskiego Towarzystwa Neurologów Dziecięcych Oddziału Warszawskiego.

Wiele lat spędziła na stanowiskach kierowniczych piastując m. in. stanowisko ordynatora Oddziału Neurologii w Szpitalu Dziecięcym w Dziekanowie Leśnym (2002 – 2006), ordynatora Pododdziału Neurologii Dziecięcej w SZPZOZ im. J. Bogdanowicza w Warszawie (2007 – 2015), zastępcy dyrektora ds. medycznych w SZPZOZ im. J. Bogdanowicza w Warszawie (2006 – 2007), 2022 – zastępcy Kierownika Kliniki w Klinice Neurologii i Pediatrii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego (2015 – 2022). Obecnie jest koordynatorem Pracowni EEG w Dziecięcym Szpitalu Klinicznym Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Nagrody za działalność naukową

Kandydatka otrzymała Nagrodę Naukową Trzeciego Stopnia Rektora Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego za współautorstwo publikacji podsumowującej najnowsze możliwości leczenia padaczki w przebiegu stwardnienia guzowego.

6. Podsumowanie

Dr n. med. Jolanta Strzelecka posiada istotny dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny oraz doświadczenie w prowadzeniu i koordynowaniu badań naukowych, również tych wykonywanych w ramach współpracy wielośrodkowej. Osiągnięcia naukowe, dydaktyczne, organizacyjne i zawodowe Habilitantki w pełni spełniają określone w Ustawie kryteria ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Wnoszę zatem do Wysockiej Rady Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego o dopuszczenia dr n. med. Jolanty Strzeleckiej do kolejnych etapów postępowania habilitacyjnego w oparciu o podstawę prawną określoną w art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2028 r. poz. 1668 z późn. zm.)

Dr hab. n. med. Waldemar Broła, prof. UJK